

Man vil have, at disse Uligheder efterhaanden skulle formindskes, saa at der bliver lige Ret for de forskellige Erhverv. Nu siger det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel): Hvorledes kan man da gaa til Nedsættelse af Beskyttelsestolden, naar man ikke i ethvert enkelt Tilfælde kan paa vise, at det ikke vil skade den vedkommende Virksomhed? Jeg vil dertil svare, at jeg vil heller ikke med min gode Villie gaa til nogen som helst Nedsættelse af Beskyttelsen, hvorved man risikerer at ruinere den paagældende Industri, og det var det Synspunkt, jeg i høj Grad var med til at hævde i Toldkommissionen, at vi skulde lægge Vægt netop paa denne Side af Sagen. Jeg tør sige, at selv om vi af Mindretallet ikke talte saa meget om det, toge vi i Virkeligheden dette Hensyn. Men den Fordring, som det ærede Medlem stiller, er umulig at opfylde. Hverken han eller noget andet Menneske under Solen er i Stand til at bevise, at en Industri kan taale den eller den Toldnedsættelse. Det er altid til en vis Grad et Spring ud i Mørket, man gør. Men man har dog en vis Erfaring, at bygge paa. Man har set baade her i Landet og i andre Lande, at de paagældende Industrier have betragtet det som saa godt som umuligt at komme ud af det med en vis foreslaaet Toldnedsættelse, og de vedkommende have gjort gældende, at den vilde være ødelæggende for deres Industri. Men det har, naar Toldnedsættelsen er bleven gennemført, vist sig, at Industrien i Virkeligheden ikke blot har kunnet taale Nedsættelsen, men Nedsættelsen har maaske endog bevirket, at den paagældende Industri paa Grund af den forøgede Energi, som de vedkommende industridrivende have maattet sætte ind paa deres Virksomhed, er bleven sundere og bedre i Stand til at tage Konkurrencen op med Udlandet. Saaledes se vi, at netop de ubeskyttede eller svagt beskyttede Virksomheder her i Landet ere de eneste, som i Virkeligheden formaa at konkurrere paa det udenlandske Marked. Jeg kan altsaa berolige det ærede Medlem — særlig efter, hvad jeg kender til den yarsomme Maade, hvorpaa vi pleje at tage Toldsager her i Landet — med, at det omtalte Hensyn i fuldt Maal vil blive taget. Man vil ganske vist ikke bøje sig for enhver Udtalelse fra de interesse-redes Side om, at den eller den Toldnedsættelse vil blive absolut ruinerende for den paagældende Industri, men man vil undersøge Sagen og se, hvad Fortiden lærer. Og naar det ærede Medlem ser paa

de Toldnedsættelser, som ere foreslaaede fra Regeringen, og ser, hvor moderate og lempelige de ere, vil han deraf forstaa, at man ikke i nogen Maade ønsker at komme Industrien til Livs.

I Hovedtrækkene følger Regeringsforslaget Folketingets gamle Linie, og med Hensyn til Nedsættelser følges de Principper, jeg gentagende her har haft Lejlighed til at betegne, og naar man med en vis Forkærlighed fremhæver de enkelte Punkter, hvor dette ikke er sket, vil jeg atter gøre opmærksom paa, at disse Punkter ere Undtagelser, og at Reglen er den, at Beskyttelsen er nedsat lempeligt og paa en Maade, som jeg efter det Kendskab, jeg har til Forholdene efter mange Aars Beskæftigelse med dem, ikke tror vil ruinere de paagældende Industrier. Nedsættelse er der saa godt som over det hele. Paa enkelte Punkter finder den Nedsættelse Sted, som ere større end de af Folketinget i 1897 foreslaaede. Jeg har allerede nævnt Sukker, og jeg skal nævne Avispapir, hvor det er en større Nedsættelse, som foreslaas, og ligeledes Medicin og Sylteglas. Der foreslaas desuden flere andre Nedsættelser, som ikke fandtes i Folketingets Forslag. Der er dog ogsaa Undtagelser, og jeg nægter ikke, at for de fleste af disses Vedkommende haaber jeg, at det kan lykkes at rykke Grænsepalene mere hen imod det, som har været dette Tings gamle Standpunkt i disse Sager. Jeg ser f. Eks., at paa Galanterivarer findes der en Forhøjelse fra den nu bestaaende Told af 33 Øre til 40 Øre. Ganske vist vare Toldkommissionen og Folketinget i 1897 gaaede noget hen ad samme Vej, idet de gik op til 35 Øre, men den højtærede Finansminister er kommen op til 40 Øre. Det var en af de Positioner, hvor vi burde stræbe efter en Værditold.

Mindre forstaaeligt forekommer mig det, som foreslaas med Hensyn til Stengruppen. Det var saaledes, at Toldkommissionen lagde megen Vægt paa ikke at fordyre Bygearbejdet i Landet for meget, men paa den anden Side var der en stærk Interesse fra Stenhuggernes Side for at indføre en ny Told paa dette Omraade. Det er dette Tryk, som den højtærede Finansminister har givet efter for. Vi holdt i Folketinget og i Toldkommissionen i 1897 paa den bestaaende Told af 0,1 Øre paa uhøvlede eller uslebne Sten, naar de ere profilerede eller forsynede med huggede Inskriptioner eller Forsiringer osv. og hovedsagelig for slebne eller polerede Sten paa det samme. Men dette Forslag